

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 402/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 CoE 292/2010 z 27. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoE 292/2010 z 27. mája 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou, ktorá sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 19. decembra 2007 poskytla dlžníkovi-fyzickej osobe úver vo výške 99,58 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný splatiť v 4 mesačných splátkach. Keďže dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, dostal sa do omeškania so splácaním úveru, čím sa tento stal v zmysle podmienok úveru okamžite splatným. Sťažovateľka opakovane vyzvala dlžníka na úhradu úveru. Keďže dlžník neuhradil dlžné čiastky, začala sťažovateľka rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom S., a. s., B., v súlade s rozhodcovskou dohodou uzavretou medzi sťažovateľkou a dlžníkom. Rozhodcovské konanie skončilo vydaním nálezu rozhodcovského súdu, ktorý má podľa názoru sťažovateľky povahu exekučného titulu.

3. Následne bol 29. októbra 2008 spísaný pred súdnym exekútorom návrh sťažovateľky na vykonanie súdnej exekúcie. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) 2. decembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Okresný súd z vlastného podnetu „*ex officio*“ bez akéhokolvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy uznesením sp. zn. 9 Er 592/2008 z 8. februára 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoE 292/2010 z 27. mája 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jej práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru v príčinnej súvislosti s právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a následne o jej zastavení z dôvodu, že exekúcia nemôže byť vykonaná na základe predloženého rozhodcovského rozsudku. Okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože dlžníka zaväzoval

na právom nedovolené plnenie, ktoré je navyše aj v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd poukázal na to, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný potom, ako dlžník už zaplatil celý poskytnutý úver vrátane odplaty za poskytnutie úveru. Sťažovateľka uviedla, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie už preskúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok). Tým nadobudla sťažovateľka právnu istotu a súčasne aj legitímne očakávanie vykonania exekúcie, a tým ochrany jej majetku. Okresný súd však z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľky či dlžníka začal konanie o zastavenie exekúcie, pričom pred začatím tohto konania neposkytol možnosť účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k začatiu konania o zastavení exekúcie. Týmto postupom bola podľa sťažovateľky porušená rovnosť strán. Sťažovateľka tiež namietala vykonanie dokazovania z vlastného podnetu bez znalosti vôle strán, keď im nebol daný priestor na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom a ani možnosť navrhnúť nové dôkazy. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala aj na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že napadnutým uznesením boli porušené jej označené práva, napadnuté uznesenie zruší, prizná jej sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľka sa v sťažnosti domáha ochrany svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré mali byť porušené napadnutým uznesením krajského súdu.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu *každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.*

11. Po oboznámení sa s obsahom námietok sťažovateľky, ako aj skutkovými a právnymi závermi obsiahnutými v napadnutom uznesení krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Táto skutočnosť je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje na odôvodnenia svojich predošlých rozhodnutí o skutkovo totožných sťažnostiach sťažovateľky, napr. I. ÚS 250/2011, I. ÚS 259/2011, I. ÚS 260/2011, III. ÚS 49/2011, III. ÚS 56/2011, IV. ÚS 55/2011. Ústavný súd sa stotožňuje s odôvodnením týchto rozhodnutí, ktoré boli sťažovateľke riadne doručené, preto na ne v plnom rozsahu odkazuje

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011